

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/546/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.I.21.152/2025/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz, amelyben a Kúria felülvizsgálati jogkörben hozott, Pfv.I.21.152/2025/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását, valamint annak a másodfokú ítéletre kiterjedő hatállyal történő megsemmisítését kérték az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése sérelmére hivatkozással.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege szerint az indítványozók 2008-ban devizaalapú kölcsönszerződést kötöttek, amely 2014-ben felmondásra került. Az elsőfokú bíróság nem tartotta megalapozottnak az indítványozóknak sem a követelés elévülésére, sem a kölcsönszerződés árfolyamrés miatti semmisségére, illetve a felmondás jogellenességére vonatkozó védekezését, ezért őket a felperesi keresetben foglaltaknak megfelelően marasztalta. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az indítványozók kérelmére eljáró Kúria a „másodfokon hozott döntés és az elsőfokú ítélet összevetése alapján megállapította, hogy a másodfokú bíróság [...] azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta helyben az elsőfokú ítéletet és az elsőfokú bíróság általa is helyesnek tartott, a döntését megalapozó érveit csupán a fellebbezés érveire figyelemmel egészítette ki” (Kúria Pfv.I.21.152/2025/2. számú végzés, Indokolás [22]). Emiatt a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) akkor hatályos 408. § (2) bekezdése miatt az ügyben a felülvizsgálat kizárt volt. Mivel az indítványozók felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet nem terjesztettek elő, a

Kúria az indítványozók felülvizsgálati kérelmét a Pp. 415. § (1) bekezdés e) pontja alapján visszautasította.

- [3] 1.2. Az indítványozók ezt követően fordultak alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz.
- [4] Előadják egyrészt, hogy téves az a következtetés a bíróságoknak, miszerint a végrehajtási eljárások megszüntetése miatt az elévülés megszakadására a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 327. § (1) bekezdése volt irányadó. Mivel a végrehajtási záradék törlésére nem került sor, a (3) bekezdést kellett volna alkalmazni, amely szerint az elévülést csak végrehajtási cselekmények szakíthatják meg. Ráadásul a másodfokú bíróság abból az iratellenes (a végrehajtási eljárásban hozott bírósági döntésből nem következő) premisszából indult ki, mely szerint „a végrehajtható okirat törlésére/visszavonására/elenyészésére is sor került”. Az iratellenes következtetés, az önkényes jogértelmezés és a fellebbezési érvek elbírálásának hiánya az indítványozók megítélése szerint tisztességtelenné tette az eljárást [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés].
- [5] Másrészt az indítványozók úgy vélik, hogy az árfolyamrés tekintetében előterjesztett érvénytelenségi kifogásukat az Európai Unió Bírósága ítéleteire alapított részében nem bírálták el (helyettük a Kúria döntéseire hivatkozott a bíróság), illetve *contra legem* módon döntöttek el: a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1. tv.) 3. § (1) bekezdése szerint az árfolyamrést érintő szerződési kikötés semmis, így „értelmezhetetlen az a megállapítás, mely szerint az érvénytelenségi kifogásunk nem lenne megalapozott, hiszen azt törvény határozza meg”. Mind az indokolás hiánya, mind a *contra legem* jogalkalmazás sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot az indítványozók szerint.
- [6] Harmadrészt az indítványozók kifejtik, hogy a Kúria végzése sérti a jogorvoslathoz való jogukat [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés], nem megalapozott ugyanis a Pp. felülvizsgálatot kizáró 408. § (2) bekezdésére való hivatkozás az ügyben. Ennek oka, hogy a másodfokú bíróság kiegészítette az elsőfokú bíróság érvelését, új jogértelmezési elemeket is beemelt a döntésébe, illetve az első- és másodfokú ítéletek „jogi érvelésének súlypontja” eltérő volt. Például a másodfokú bíróság kifejezetten kizárta a régi Ptk. 327. § (3) bekezdése alkalmazhatóságát, és az elévülés kérdéseit eltérő jogdogmatikai alapon értékelte, mint az elsőfokú bíróság. Valamint önálló értelmezési súlypontokat vezetett be az uniós jog és DH1. tv. viszonyában, mint ami az elsőfokú ítéletben szerepelt. A Kúria tehát formalista módon értelmezve a Pp. szóban forgó rendelkezését az első- és másodfokú ítéletek eltéréseinek tartalmi vizsgálata, azok érdemi összevetése nélkül, formai szempontok – „formális jogszabály-hivatkozási azonosság” – alapján szűkítette az indítványozók rendkívüli jogorvoslathoz való hozzáférését.

- [7] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [8] Az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben nyújtották be. A kérelmezők alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkeznek, érintettségük – tekintve, hogy a támadott kúriai végzéssel lezárt eljárásban alperesek voltak – fennáll, rendes jogorvoslati lehetőségeiket kimerítették, és Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét állítják. A jogi képviselő a meghatalmazását csatolta.
- [9] Az Alkotmánybíróság korábban már állást foglalt a tekintetben, hogy a Kúriának a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 408. § (2) bekezdése alapján visszautasító döntése az Abtv. 27. § (1) bekezdésében írt, a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, ezért alkotmányjogi panasszal támadható {legutóbb például: 1287/2026. (VI. 3.) AB végzés, Indokolás [9]; 1165/2026. (IV. 1.) AB végzés, Indokolás [31]}. Ugyanakkor az Ügyrend 32. § (5) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül csak akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panasszal érintett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg. A Pp. 408. § (2) bekezdése alapján meghozott visszautasító végzés nem minősül mérlegelési jogkörben hozott döntésnek, ezért a Kúria végzésén keresztül a jogerős döntés alaptörvény-ellenessége nem vizsgálható {lásd hasonlóan: 1287/2026. (VI. 3.) AB végzés, Indokolás [10]-[11]; vesd össze még: 3417/2025. (XII. 10.) AB végzés, Indokolás [17]}. Ebből – a hivatkozott korábbi ügygel megegyezően – az következik, hogy az indítványnak az a része, amely az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére hivatkozással a másodfokú döntést sérelmezi, ebben az esetben érdemben nem bírálható el. Az Alkotmánybíróság ennek megfelelően az alkotmányjogi panasz befogadhatóságát a továbbiakban csak a Kúria végzését támadó elemében, az azzal kapcsolatban hivatkozott érvek tekintetében értékelte.
- [10] Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [11] Az Alkotmánybíróságnak részletesen kimunkált gyakorlata van az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése tartalmát érintően, amely kiterjed a jogorvoslathoz való jog és a felülvizsgálat mint rendkívüli jogorvoslat kapcsolatára csakúgy {lásd például: 3002/2025. (I. 21.) AB határozat, Indokolás [34]–[35]}, mint a jogorvoslathoz való jog és a Pp. 408. § (2) bekezdésére alapított kúriai döntések összefüggéseire {3417/2024. (XI. 28.) AB határozat, Indokolás [55]–[57]}. Jelen alkotmányjogi panasz ehhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.

- [12] A vizsgált ügyben az Abtv. 29. §-ában írt másik – a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre vonatkozó – feltétel fennállását sem tartotta megállapíthatónak az Alkotmánybíróság a Kúria végzését érintően. A Kúria aggálymentes magyarázatát adta az alsóbb fokú bíróságok döntése azonosságának a kérdésében kialakított – a felülvizsgálat kizártságára vonatkozó – álláspontjának (Pfv.I.21.152/2025/2. számú kúriai végzés, Indokolás [23]-[25]), továbbá az első- és a másodfokú ítéletek vonatkozó indokolási elemeinek az összevetése alapján sem merült fel alapos kétely azok egyezősége tekintetében. Önmagában az, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra reagálva egyes kérdéseket eltérő megfogalmazásban vagy – a fellebbezésre reagálva – más megközelítésben fejtett ki, nem alapoz meg olyan következtetést, miszerint nem értett egyet az elsőfokú bíróság jogi indokolásával.
- [13] A fentiek alapján az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése tekintetében az alkotmányjogi panaszban foglaltak nem vetnek fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, és nem elegendőek a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyének a megalapozására sem.
- [14] 3. Mivel a kifejtettek szerint az alkotmányjogi panasz nem teljesíti az Abtv. 29. §-ában írt befogadási kritériumokat, az Alkotmánybíróság azt az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. október 13.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Sonnevend Pál s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró